

Důvody: S odvolacím soudem nelze souhlasiti (§ 503 č. 4 c. ř. s.); na souzený případ použití jest ustanovení šu 1168 o. z., podle něhož, sešlo-li s díla pro okolnosti nastalé u objednatele, má podnikatel nárok na smlouvenou, pokud se týče přiměřenou odměnu. Že sešlo s díla pro okolnosti nastalé u žalovaného, je zjištěno. Nárok na odměnu přísluší podnikateli bez ohledu na stupeň viny objednatele. Nelze dělit požadovanou částku na náhradu za plán, za rozpočet, opatření stavebního povolení, na náhradu za škodu a ušlý výdělek, čili, jak odvolací soud praví, za ušlý zisk. I když žalobce k odůvodnění svého nároku a požadované částky uvedl, zač v jednotlivostech částku 5000 Kč žádá, jde o odměnu za objednané dílo, jež zahrnuto bylo v rozpočtové úhrnkové sumě 70.913 Kč.

Podle posudku znalce náleželo by žalobci na odměně celkem na 9000 Kč. Žalobce před sporem požadoval v dopisech ze dne 26. ledna a 23. února 1929 částku 3504 Kč. Soud není vázán na posudek znalců a odchýlení se od něho výtku dovolatelovu podle § 503 č. 3. c. ř. s. neopodstatňuje. V souzeném případě je použití šu 273 c. ř. s. Usuzuje podle volného uvážení dovolací soud shledává onu částku, kterou žalobce požadoval před sporem, z požadované odměny za přiměřenou. Proto vyhověl částečně dovolání a změniv rozsudky nižších soudů uznal, jak shora ve výroku je uvedeno.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 1. dubna 1932 č. j. R v 102/31/1. Dr. Jar. Koutník.

K výkladu na §§ 1320 a 1326 ob. z. obč. a § 391 tr. z.

Důvody nejv. soudu: Podle § 1320 obč. zák. jest ten, kdo zvíře chová, práv z poškození nějaké osobě způsobeného tímto zvířetem, neprokáže-li, že se postaral o náležité opatření a dohled na zvíře. Povinnost chovatele zvířete k této náhradě, není závislou na trestní odpovědnosti podle § 391 tr. zák. ani na subjektivním názoru chovatele zvířete. Míru péče, kterou v této příčině jest vynaložiti, nutno posuzovati bez přepínání zásady o ručení, s rozumným zřetelem na hledisko praktického života. »Potřebným« opatřením rozumí se, jak vysvítá z materiálií k šu 1320 obč. zák. III. dílčí novely takové opatření zvířete, kteréž rozumným způsobem podle všeobecných ponětí se styku s lidmi, lze žádati a očekávati (srovnej též rozhodnutí čís. 681, 946, 1805, 2179 a 5008 Sb. n. s.). Zvíře má býti opatřeno tak, aby možnost škody byla podle pravidelného průběhu věcí nepravděpodobná. Je zjištěno, že pes žalovaného, jenž pobíhal volně v obchodě K. v L. byl, když běžel za pult, švagrovou žalovaného chycen za obojek, při čemž kousl žalobkyni, jež se k němu sehnula. Skutečnost

tato ukázala, ježto nějaké vydráždění (štípnutí) psa žalobkyní nebylo zjištěno, že bylo potřebí opatřit psa tak, aby nemohl nikomu ublížiti. V té okolnosti, že psa vzala s sebou dospělá švagrová žalovaného, nelze spatřovati takové opatření. Opomenula-li na psa dohlédnouti, nebo jej řádně opatřit švagrová žalovaného, které tento psa svěřil, jest za její opomenutí odpovědným žalovaný, poněvadž měl švagrovou upozorniti, jak má psa opatrovati; toho však neučinil a též ani netvrdil a ze skutečného poškození se objevilo, že o řádné opatření psa nebylo postaráno. Neprávem vyloučil tudíž odv. soud odpovědnost žalovaného pro náhodu, na niž se tento vůbec ani neodvolával.

O spoluzavinění žalobkyně, jež byla v kritické době 7 let stará, nelze mluvit (§ 1308 obč. z.), jak správně dovodil odv. soud. Také rodičům nelze vytýkati nedostatek péče o žalobkyni podle § 1309 obč. zák., protože nemohou stále s dítětem 7 roků starým choditi a pozor na ně dávati. Odpovídá tudíž žalovaný sám za nehodu, když nezachoval takovou míru bezpečného opatření a dohledu, jakou lze na něm rozumně požadovati vzhledem k přirozené povaze psa a k okolnostem případu.

Při náhradě podle §u 1326 obč. zák., nutno sice přihlížeti též ke zohyzdění, pokud může býti na překážku lepšímu zaopatření. V souzeném případě, kde podle posudku lékařského, jde pouze o zcela nepatrné povrchní jízvy kůže u žalobkyně, nelze však mluvit o nějakém zohyzďujícím poranění, jímž by byla vyhlídka na lepší zaopatření při hledání zaměstnání nebo sňatkem zmenšena, a nemůže se tudíž z titulu zohyzdění žalobkyně ničeho domáhati.

Výši bolestného 2000 Kč pokládá i dovolací soud za úplně přiměřenou. Poněvadž pak žalobkyně domáhala se v odvolání přisouzení plného bolestného, beztak mírnou částkou 2000 Kč určeného, nemůže v dovolání žádati vyššího bolestného, jež nijak nepodstatnila.

R o z h. n e j v. s o u d u z 19. b ř e z n a 1932, č. j. Rv II 11/31.
Karel Jelínek.

Vedení exekuce na vlastní předmět nemá samo o sobě za následek ztrátu vlastnictví; ztráta tohoto nastává jenom v těch případech, kde v exekuci lze shledávati při výkladu podle § 863 obč. zák. vzdání se vlastnictví. To možno jenom když věřitel vědomě vede exekuci na svou věc.

Firma B. vedla proti povinné straně exekuci na svršky pro nedoplatek kupní ceny za dodané pianino, při níž kancelářská síla substituta zástupce vymáhající strany dala zabaviti právě toto pianino, k němuž vymáhající firma B. měla až do jeho úplného zaplacení vyhrazeno právo vlastnické. Firma A. zabavila rovněž toto pianino a odepřela exekuci na ně zrušiti. Když firma B. zrušila exekuci na pianino jí zabavené, podala na firmu A. vylučovací žalobu, kterou první soud zamítl, odvolací soud pak odvolání žalující